

"Femeie, de ce plângi, pe cine cauți?!"

Fiind încă întuneric, și noaptea nefiind cu totul trecută, ea vede pe Iisus venit aproape, însă nu știe că este El, neputând distinge forma trupului și trăsăturile feței, dar Îl aude zicând: „Femeie, de ce plângi?” Cuvintele Mântuitorului, deși sunt foarte blânde, totuși îi trezesc bănuiala că ar fi cele ale îngrijitorului grădinii. E firesc să credem că Domnul n-a spus acestea ca să afle pricina plânsului, nici ca să afle pe cine căuta, ci, mai degrabă, pentru a-i opri plânsul, așa cum făcuseră și cei doi îngeri, căci El însuși era Cel ce grăia în ei. Deci, zicând: „Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?” e tot una cu a spune: Oprește-ți lacrimile, căci ai aflat pe Cel căutat. Eu sunt motivul plânsului tău, căci am murit, am pățit cele greu de suportat și am fost scos din mormânt. Dar, deoarece sunt viu și sunt de față, lasă tristețea și treci la veselie. Deci, a întrebat ca să-i oprească plânsul. Căci Domnul trebuia să fie restauratorul, și în acest sens. Din pricina neascultării lui Adam, ca prima păgă a neamului, i s-a spus întregii firi a omului: „Pământ ești și în pământ vei merge” (Fac. 3, 19); iar către femeie, în special: „În dureri vei naște fii” (Fac. 3, 16). A fi bogată în tristețe era soarta femeii, din cauza pedepsei. Era deci necesar ca prin cuvântul Celui ce rânduise osânda să se ridice povara blestemului, adică Mântuitorul nostru Hristos să oprească în Maria lacrimile femeii, mai bine-zis ale întregului neam femeiesc, ca un început.

Arătarea Mântuitorului
Mariei-Magdalena, frescă
din 1335-1350, Biserica
Pantocratorului, Mănăstirea
Decani, Serbia

Căci ea este prima dintre femei care, întristându-se pentru patima Mântuitorului și îndurerându-se pentru El, s-a învrednicit de cuvântul care îi oprea plânsul, puterea cuvântului trecând la tot neamul femeiesc, dacă se îndurerează de îndrăznelile împotriva lui Hristos și cinstește credința în El, potrivit cuvântului din Psalmi: „Oare nu pe cei ce Te urâsc pe Tine, Doamne, am urât și asupra vrăjmașilor Tăi m-am mâhnit?” (Ps. 138, 21). Deci Domnul nostru Iisus Hristos zice acestea, izbăvind-o pe ea de plâns. Iar ea, socotind că Cel ce-i grăiește este un grădinar, făgăduia să mute cu toată râvna rămășițele Mântuitorului în alte locuri, dacă i-ar fi spus numai unde l-a depus. Căci, neînțelegând încă marea taină a Învierii, era cuprinsă de astfel de bănuieli. Fiindcă mințile femeilor sunt mai puțin subtile și nu pot înțelege ușor nici lucrurile nu prea grele, cu atât mai puțin înțeleg; minunile mai presus de cuvânt. „Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea l-a zis evreiește: Rabuni!(adică, Învățătorule)” (In 20, 16) Cheamă spre o cunoaștere mai clară mintea femeii și îi îngăduie să-L

privească direct (căci ea Îl iubea), dar o și muștră, deoarece întârziase atâta în a cunoaște că El este Hristos. O face aceasta chemând-o pe nume. Iar ea Îl cunoaște îndată, părăsind bănuielile de la început, numai prin vederea Lui, și Îl aduce cinstirea obișnuită, numindu-L: „Rabuni! (adică, Învățătorule)”. Și, umplându-și mintea de cea mai înaltă bucurie, aleargă cu căldură să-I atingă Sfântul trup, ca să dobândească binecuvântarea de la El. „Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu” (In 20, 17) Sensul acestui cuvânt nu e ușor de înțeles de către cei mulți, căci în el este ascunsă o taină. Deci e de folos să fie cercetat, fiindcă Domnul ne va dărui cunoașterea cuvintelor Lui. Oprește deci pe femeie să se atingă de El și nu o lasă să-I cuprindă picioarele, așa cum dorește. Iar, lămurindu-ne pricina acestui fapt, zice: „Încă nu M-am suit la Tatăl Meu.” Dar să căutăm ce se arată prin aceasta. Ce înseamnă că nu poate fi atins, dacă nu S-a suit încă la Tatăl? Cum ar fi acesta un motiv îndestulător, ca cei ce-L iubesc să nu se atingă de Sfântul lui